

“Geloof hoeft niet moeilijk te zijn”

BIO

Nele Uytterhoeven (1991) studeerde slavistiek en volgde daarna de lerarenopleiding godsdienst aan de KU Leuven. Ze presenteert elke maandag om 10.30 uur op Radio Maria het programma *De Kerk Leeft*, waar ze in dialoog gaat met mensen die getuigen over de rol die het christelijke geloof in hun leven speelt en hoe ze meebouwen aan de kerkgemeenschap.

“Er is rationeel genoeg reden om te geloven, maar dat trekt je niet over de streep”, vindt Nele Uytterhoeven.

© rr

De jonge en opgewekte Nele Uytterhoeven bewijst dat Radio Maria niet oud en saai is. Ze begon daar te werken na een master Slavistiek, om haar verdere studies aan de theologie-faculteit te bekostigen. Ze ontdekte in zichzelf een gepassioneerd radiomaakster. Intussen werkt ze er al enkele jaren. Uytterhoeven begaf zich op een diepgaande en indrukwekkende geloofsweg, worstelend met God en zichzelf.

Matthias Ausloos

n

“Je moet door je dal gaan. Daar ga je God vinden.”

adat ik mijn studies slavistiek voltooid had, begon ik aan het certificaat voor het godsdienstonderwijs. Iemand stuurde me een halftijdse vacature voor Radio Maria door. Ik zette toen de radio aan en het eerste wat ik hoorde, was het bidden van de rozenkrans. Ik dacht meteen: ‘Amari’. Ik ben traditioneel opgevoed, dus ik weet wel wat een rozenkrans is, maar ik was toch verast dat op de radio te horen. De rozenkrans hoor je gewoonlijk niet meer bidden in deze tijd. Ik heb toch gesolliciteerd en al gauw ontdekte ik dat Radio Maria naast het gebed nog heel wat anders te bieden heeft aan haar luisteraars. Na een tijd kreeg ik een voltijdse positie. Ik werk er graag en haal voldoening en vreugde uit mijn werk dat afwisselend en verrijkend is.

Verlossend lijden

Ondertussen denk ik niet meer in termen van traditionalisme en vooruitstrevendheid. Ik hou niet van hokjes, niet vanuit de conservatieve kant, maar ook niet vanuit de progressieve. Het neerkijken op het devote stoort me. Ik vind dat er helemaal niets mis is met een rozenkrans, integendeel. Geloof hoeft niet moeilijk en complex te zijn. Dat heb ik geleerd bij Radio Maria, waar ik soms mooie getuigenissen krijg van mensen die aan hun bed gekluisterd zijn en niets kunnen doen, maar een grote troost en kracht halen uit hun rozenkrans. Die mensen dragen hun lijden op aan God voor het welzijn van de wereld en de kerk en de redding van

de zielen. Ze doen dat in de geest van de brief *Salvifici Doloris* van Johannes Paulus II over het verlossende lijden van Christus. Zij gaan niet onder het lijden gebukt, maar vertrouwen het toe aan God, in navolging van Jezus. Mensen kunnen ondanks hun lijden gelukkig zijn. Dat zijn prachtige getuigenissen en die gelovigen vormen volgens mij het hart van de kerk. Ik heb moeite met geloof dat te ingewikkeld is, waar te veel woorden aan vuilgemaakt worden om het toch maar niet te bijgelovig te doen klinken. Mensen die zonder aarzelen zeggen dat Jezus hun beste vriend is, inspireren mij. Geloof is eenvoudig en concreet maar tegelijk oneindig diep en onvatbaar, zoals de liefde.

God alleen is genoeg

Geloof kan evenwel ook beleefd worden als een ideologie, een geheel van regels dat een identiteit biedt. Op een bepaald moment heb ik mijn geloof bevraagd. ‘Hoe sterk is mijn geloof? Is het niet gewoon een referentiekader waarop ik terugval uit gemakzucht? Ben ik gelovig omdat ik zo ben opgevoed of ben ik echt gelovig?’ En daar ben ik, zoals alle gelovigen, een lange weg mee gegaan. Eigenlijk heb ik lang geworsteld. Tot ik op een bepaald moment een tegenslag meemaakte. Daar was ik echt niet goed van. Ik besepte opeens hoe mijn welbevinden afhankelijk was van veranderlijke dingen, van hoe mensen met mij omgingen en hoe ik in de groep lag. Ik wilde door dat dal gaan. Ik

kon weer op zoek gaan naar een andere bevestiging, maar ik wilde weten hoe ik er nu echt voorstond. Ik zeg sindsdien soms tegen mensen: ‘Je moet door je dal gaan. Daar ga je God vinden’. Want bij mij is dat zo geweest. Ik heb toen God ervaren als diegene die er altijd is, los van wat mensen zeggen of denken. Je moet altijd voor ogen houden wie je in de ogen van God bent. Toen kwam het besef dat ik een kwetsbare, gekwetste en feilbare mens ben, zoals iedereen, maar dat dat niet uitmaakt omdat God me graag ziet. Niet door mijn verdienste, maar gewoon omdat Hij gekozen heeft om me graag te zien. Sinds die dag leef ik vanuit dat geloof. Dat is een tweede bekering geweest voor mij. Niet dat ik toen ‘het ware geloof’ heb gevonden, maar ik heb toen wel ontdekt dat God alleen voldoende is, zoals Teresa van Avila zegt: ‘*Sólo Dios basta*, God alleen is genoeg’. Ik ben niet meer ongelukkig geweest sinds die dag. God heeft zich toen op een intiemere wijze aan mij geopenbaard.

Augustinus-fan

Het is niet dat ik Gods aanwezigheid voor dat moment nooit ervaren had. Het is zoals Augustinus zegt: vaak moet je teruggrijpen naar je herinneringen aan die ervaringen. Je weet dat je iets ervaren hebt en op dat moment wist je wat er gebeurde. Daarna moet je daarmee verder worstelen. Je mag die herinneringen niet loslaten. Ik denk dat God onze wil en onze spirituele spieren daar een beetje in traint. Hij zegt: ‘Ik heb het je duidelijk gemaakt, nu hoop ik dat je het onthoudt en trouw blijft’. We mogen daar niet te gevoelsmatig in zijn. De redenen om te geloven zijn niet alleen gevoelsmatig. Er zijn genoeg rationele redenen om te geloven, maar die trekken je uiteindelijk niet over de streep. Ik denk dat het die innerlijke ervaring is die dat wel doet. Ik ben een Augustinus-fan. De eerste keer dat ik zijn *Confessiones* las, snapte ik er niets van. Maar na mijn Godservaring las ik het werk met een totaal andere bril. Ik herkende me erin. Ik denk dat God dat gewoon zo doet. Er zijn wel bepaalde wetmatigheden in het spirituele leven, maar toch loopt een geloofsweg bij elke persoon anders en op een ander tempo. God gaat met ons allemaal een heel persoonlijke weg.” III